

**[Dahlggaard.]**

skåret omfang. Der er efter min mening ikke megen konsekvens i dette standpunkt, og jeg finder ikke, det er særlig rimeligt og i hvert fald ikke hensynsfuldt over for det private udlejningsbyggeri.

Det er naturligt, at der knytter sig usikkerhed til en reform som den, der her er tale om. Man har praktiseret lignende ordninger i en række udlande, og mange steder har man forladt dem igen. Det gælder f. eks. Finland, hvor man har haft en sådan ordning i 10-15 år, har forladt den og nu overvejer, om man skal indføre den på ny. Baggrunden har i de tilfælde, hvor jeg har kunnet efterspore det, været, at det offentlige har blandet sig i ordningerne, bl. a. finansielt.

Socialdemokratiets og det radikale venstres forslag til folketingsbeslutning lægger meget klart op til, at indeks- og finansieringsordningen skal være helt i privat regie; hver formidlende institution skal have balance mellem indeksregulerede indlåns- og udlånsarrangementer. Det er derved, man sikrer, at rentedannelsen for indeksslån sker på et uforfalsket grundlag, og at man bl. a. undgår nogle af de misbrug, som hr. Stetter nævnte muligheden for. Da indeksbetingelserne nok umiddelbart mere vil tiltale dem, der sparer op, end dem, der låner, er der grund til at vente en forholdsvis lav realrente af indeksslåne. Det økonomiske råds formandskab forudser en lav, men dog positiv rente. Det er jo ikke sikkert, den bliver så forfærdelig meget positiv, for i dag må de fleste som tidligere nævnt i realiteten nøjes med negativ forrentning af deres pengeopsparing, og på den baggrund er jo selv en 0-forrentning af indekssvilkårene at foretrække.

Der kan stilles mange spørgsmål om, hvordan eksistensen af en værdisikret opsparings- og finansieringsordning på frivilligt grundlag kan tænkes at ville påvirke kapitalmarkedet som helhed. Det er jo efterhånden sådan, at selv liberalt indstillede partier får, hvad skal vi sige, en usikker fornemmelse i maven ved tanken om forholdsregler, der kunne få vigtige dele af det økonomiske liv til at fungere normalt, dvs. på samme måde, som hvis der ikke var inflation. Mens sparekasser og realkreditinstitutioner, så vidt jeg har forstået det, indtager en

nøgtern holdning over for tanken om, at man søger frem ad den vej, der her er foreslået, går bankerne stærkt imod. Langtidsengagementer er jo heller ikke bankernes speciale.

Jeg tror, man blandt bankerne skulle gøre sig klart — og det gælder måske også enkelte, der har haft ordet her i salen — at det, der ikke er let at forsvare, er de nuværende tilstande, som bl. a. er karakteristiske ved, at bankerne i realiteten kun yder deres indskydere en negativ forrentning.

Jeg tror, det vil vise sig, at indeksordningen har en betydelig, men dog afgrænset plads på kapitalmarkedet. Dens funktion vil blive at koordinere interesser og dispositioner mellem dem, der foretager langtidsopsparing, og dem, der foretager langtidsinvesteringer, særlig i boligsektoren. Ordningens styrke er, at den er markedsorienteret, at den baseres på frivillighed i alle led, og at den derfor kan tilpasses den økonomiske udvikling løbende, samtidig med at man undgår de mange problemer, som en manipuleret ordning i statsregie ville rejse.

Lad mig slutte med at sige, at det er klart, at indeksopsparings- og finansieringsordningen, hvis den nogen sinde kommer i gang, vil omfattes af myndighedernes interesse og eventuelt regulerende virksomhed, og derfor er der måske grund til at pege på, at en revideret kreditformidlingslov ville være i stand til at regulere både udbuds- og efterspørgselsforholdene i relation til den indeksregulerede sektor af kreditformidlingen, såfremt der skulle være brug for det.

Jeg takker for den interesse, der har været for forslaget, en interesse, som man vel kan sige har været større, end den normalt er for forslag, der er forsynet med romertal. Det er et forslag til folketingsbeslutning, det er ikke et lovforslag, og det er netop udtryk for, at der er noget, der skal tænkes igennem i et grundigt udvalgsarbejde, der gerne skulle ende med, at man går i aktion.

**Glistrup (FP):**

Systemet med pristalsreguleret opsparing og finansiering blev af hr. Jens Møller skildret i rosenrøde vendinger, formentlig langt rosenrødere, end den praktiske erfaring giver hjemmel for. Til gengæld tør det nok siges, at hr. Kaj Hansen fik den rosenrøde farve til at falme, da hr. Kaj Hansen med begej-